

estudi; lo cervell lo troba en lo saló dels llibres. De lo primer, no hi ha que dir que las ninas n' están joyosas; deurian estarne altre tant de lo segón, ja que 'l cos de cervell ben nutrit ha de encloure forsosament un cor bo; punt de partida essencial en la vida cuan dos sers s' uneixen pera ferla en comú.

No ha de ser, donchs, sols lo passatemps del saráu lo que ha de mourer la pensa de las hermosas figuerencas; y ja que la dona tant influeix en la vida del home, aquesta ha de imitarlo, sense abandonar cap dels drets del amor y del esbargi honest, á que s' ilustri, á que estudihi, á que prepari son camí, pera cuan arribi á la edat qu' es veritablement de lluyta y de treball.

No faltará qui diga que aquesta manera de filosofar no encaixa massa ab el modo de ser de L' HEREUHET.

No diré que nó, pero ha de tenirse en compte que aixó es una consecuencia de las etapas de la vida que atrevessém.

Cuan vaig passar las peladas montanyas del Pirineu, las camas se 'm varen cansar.

Avuy las camas reposan y 'l cap treballa, treballa sempre...

FREDERICH GIRONELLA.

Barcelona 19 Janer 1902.

A una nena fredeluca

quina mare vá 'l Cassino ab arquilla.

CANSÓ.

Una nena jo coneix
que 's molt mona y aixerida;
una nena jo coneix
que 's mor, la pobre, de fret.

Té 'ls llavis com una grana,
y uns ulls... ¡ay quins ulls
té aquella nena aixerida
que te fret!

Es un enfilall de perlas
sa boca, y el seu cosset
igual que un roser es blinca,...
y te fret.

¡Pobre nena encantadora
nineta de vint anyets!
¿Perqué quant vas al Cassino
hi tens fret!

¿Perqué á ne la teva mare
li fas portá el braseret,
ahont escalfas tas manetas
quant tens fret?

Aquells galáns que 't voltejan
y 't tiran flors com incéns,
¿no inflaman lo teu cor tendre
—cor de nen?—

Ni 't dihent res las miradas
llampeguejants, ni 'ls batechs

dels que son cor al teu juntan
quant balleu?

Ni la xardor de la sala
ni 'l devassall de plaber
fant fondre tota la gelbre
del teu ser?

Prou que ho sé, prou, nena hermosa,
prou que ho sé perquè tens fret;
al Cassino hi falta un jove,
jovenet,

per qui el teu esperit alena
recordant ¡ay! millors temps;
sense 'l foch de sas miradas...
ja 't vé fret.

Digas, donchs, á ta mareta
que desi 'l brasé á corrents;
l' escalf no han pas de donártel
las brasas del braseret.

Una nena jo coneix
que 's molt mona y aixerida;
una nena jo coneix
que 's mor, la pobre, de fret.

EGO SUM.

A

Vols que cante, y no puch; no puch, m' aymia;
tinch lo cor trossejat; lo teu prech guarda;
que mos cants, més que notas d' alegría,
semblarian sarcástica riallada.

Ni un moment de dolsor; ma set ardenta
he apagat sols ab glops de fel amarga;
mos peus sanchnan d' espinas que trepitjo
y al cor porto clavats punyals y dagas.

Cuan miro á mon entorn y 'l vuyt oviro
sens veure al horisó ni una esperanza,
desvaria 'l cervell, lo cor se 'm trenca
y lluytan per sortir als ulls las llágrimas.

¡Oh, malhaurat! En altre temps vaig creurer
que á mon entorn Felicitat voltava;
va ser ensomni dols, que cada dia
se va fent més y més irrealisable.

Hi ha recorts que no 's borran de la pensa,
recorts que roban fers la pau de l' ánima,
que forman part del ser, y l' abandonan
sols cuan cubert se troba ab la mortalla.

Per 'xo no puch cantar; no puch, m' aymia;
tinch lo cor trossejat; lo teu prech guarda;
que mos cants, més que notas d' alegría
semblarian sarcástica riallada.

Jo.

Barcelona 19 Janer 1902.

Una conquista meva

Vehineta, vehineta,
qu' está frente 'l meu balcó,
de mi tingui compassió
y escoltim una miqueta.